

Skryté dějiny čtyřicátého verše – číslo třicet

Ezechiel číslo jedenáct

Jeff Pippenger

2026-09-02

V knize Ezechiel je „obležení“ Jeruzaléma oním „znamením“, které je zkouškou, podle níž bude rozhodnuto o našem věčném údělu, neboť označuje vytvoření obrazu šelmy.

„Pán mi jasně ukázal, že obraz šelmy bude vytvořen dříve, než se uzavře doba milosti; neboť to má být velká zkouška pro Boží lid, podle níž bude rozhodnut jeho věčný úděl. ...“

„Toto je zkouška, kterou lid Boží musí podstoupit, než bude zapečetěn. Všichni, kdo prokázali svou věrnost Bohu zachováváním Jeho zákona a odmítnutím přijmout falešnou sobotu, se postaví pod prapor Pána Boha Jehovy a obdrží pečeť živého Boha. Ti však, kdo se vzdají pravdy nebeského původu a přijmou nedělní sobotu, obdrží znamení šelmy.“ Manuscript Releases, svazek 15, 15.

Křesťané, kteří při „znamení“ Cestia uprchli z Jeruzaléma, tak učinili proto, že byli předem varováni a když „znamení“ přišlo, rozpoznali je. Rozpoznat utváření obrazu šelmy znamená rozpoznat „události“, „přípravy“ a „pohyby“, které vedou k nedělnímu zákonu. Prorockým prvkům, které tvoří „znamení“, je třeba rozumět ještě předtím, než se znamení objeví. Když Cestius zahájil obléhání, bylo již příliš pozdě dozvídat se, co to znamení je.

„Již postupují přípravy a probíhají hnutí, která povedou k vytvoření obrazu šelmě. V dějinách země budou vyvolány události, které naplní předpovědi prorocství pro tyto poslední dny.“
Review and Herald, 23. dubna 1889.

Přípravy, pohyby a události

„Přípravy“, „hnutí“ a „události“ musí být rozpoznány předem, ještě před zkouškou.

„Všechno, co Bůh v prorockých dějinách určil, aby se v minulosti naplnilo, se naplnilo, a všechno, co má ve svém pořádku teprve přijít, přijde. Daniel, Boží prorok, stojí na svém místě. Jan stojí na svém místě. Ve Zjevení Lev z pokolení Judova otevřel badatelům prorocství knihu Danielovu, a tak Daniel stojí na svém místě. Nese své svědectví, to, co mu Pán zjevil ve vidění o velikých a slavnostních událostech, které musíme znát, když stojíme na samém prahu jejich naplnění.“

„V dějinách i v prorocství Boží slovo zobrazuje dlouhotrvající zápas mezi pravdou a bludem. Tento zápas stále pokračuje. To, co se již stalo, se bude opakovat.“ Selected Messages, kniha 2, 109.

Musíme „vědět“ o „velkých a slavnostních událostech, když stojíme na samém prahu jejich naplnění“. Práh označuje naši potřebu rozumět těmto událostem ještě před jejich naplněním.

„Avšak přísné tahy prorocké tužky odhalují změnu v tomto pokojného výjevu. Šelma s rohy podobnými beránčím mluví hlasem draka a ,vykonává všechnu moc první šelmy před ním‘. Duch pronásledování, projevený pohanstvím a papežstvím, má být znovu zjeven. Proroctví prohlašuje, že tato moc řekne ,obyvatelům země, aby učinili obraz šelmě‘. [Zjevení 13,14.] Obraz je učiněn první šelmě neboli šelmě podobné levhartovi, která je představena ve zvěsti třetího anděla. Touto první šelmou je znázorněna římská církev, církevní těleso oděné občanskou mocí, mající pravomoc trestat všechny odpůrce. Obraz šelmy představuje jiné náboženské těleso oděné podobnou mocí. Vytvoření tohoto obrazu je dílem té šelmy, jejíž pokojný vzestup a mírná prohlášení z ní činí tak výstižný symbol Spojených států. Zde se nachází obraz papežství. Až církve v naší zemi, sjednoceny na takových bodech víry, které mají společné, ovlivní stát, aby prosazoval jejich nařízení a podporoval jejich instituce, tehdy protestantská Amerika vytvoří obraz římské hierarchie. Pak bude pravá církev napadena pronásledováním, jako byl Boží lid ve starověku. Téměř každé století poskytuje příklady toho, co může učinit fanatismus a zlo vůle pod záminkou služby Bohu tím, že chrání práva církve a státu. Protestantské církve, které šly ve stopách Říma tím, že uzavíraly spojení se světskými mocnostmi, projevíly podobnou touhu omezovat svobodu svědomí. V sedmnáctém století trpěly pod vládou anglikánské církve tisíce nekonformních kazatelů. Pronásledování vždy následuje po náboženském nadřívání ze strany světských vlád.“ Spirit of Prophecy, svazek 4, 277.

Vytvoření obrazu šelmy se uskutečňuje nejprve ve Spojených státech a poté ve světě.

„Cizí národy budou následovat příkladu Spojených států. Ačkoli ona jde v čele, přece táž krize dolehne na náš lid ve všech částech světa.“ Testimonies, svazek 6, 395.

Milánský edikt z roku 313 představuje počátek utváření a zároveň označuje zavřené dveře pro adventisty sedmého dne. Konstantin na západě a Licinius na východě připojili k ediktu smluvní sňatek, když Konstantin dal svou nevlastní sestru Konstantii Liciniovi ve čtvrtém smluvním sňatku znázorněném v prorocké linii šesti smluvních sňatků v rámci prorockých dějin Daniela jedenáct. První dva byly spojeny s válkami mezi severem a jihem, následující dva byly občanskými válkami mezi východem a západem a poslední dva jsou symbolickými sňatky papežské církevní moci a státní moci.

Antiochos II. Theos odložil svou manželku Laodiké I., aby se kolem roku 252 př. Kr. oženil s ptolemaiovskou princeznou Bereniké (dcerou Ptolemaia II.). Smluvní sňatky Seleukovské říše byly uzavírány mezi králem severu a králem jihu, kdežto smluvní sňatek roku 313 byl uzavřen mezi císařem východu a císařem západu.

Smluvní sňatek Antiocha II. Thea v roce 252 př. Kr. představoval počátek Seleukovské říše, která jako říše dospěla ve své závěrečné fázi dějin, jak je vylíčena ve verších deset až šestnáct jedenácté kapitoly Daniela. V závěrečných dějinách Seleukovské říše byl uskutečněn další smluvní sňatek Antiochem III. Velikým, když v roce 193 př. Kr. dal svou dceru Kleopatru I. Syru (zcela první Kleopatru prorockých dějin) Ptolemaiovi V. Tehdy bylo Ptolemaiovi V. asi 16 let a Kleopatře I. Syře asi 10 let. Jejich manželství bylo diplomatickým urovnáním po páté syrské válce. Alfa smluvní sňatek mezi králem severu a králem jihu v Danieli 11 označil konec druhé syrské války.

Poslední Kleopatra prorockých dějin vstoupila do styku jak s Juliem Caesarem, tak poté s Markem Antoniem. Po zavraždění Julia Caesara roku 44 př. Kr. byl roku 43 př. Kr. vytvořen druhý triumvirát. Triumvirát tvořili tři muži, a poté, co byl jeden z těchto tří, Marcus Lepidus, Octavianem vypuzen z tohoto trojitého svazku, nastal mocenský zápas mezi Markem Antoniem východu a Octavianem západu. V Brundisiu byla roku 40 př. Kr. uzavřena smlouva mezi oběma soupeři, východním a západním. Součástí smlouvy bylo i manželství mezi Octavianovou sestrou Octavií a Markem Antoniem. Smlouva ani manželství, které ji provázelo, nevydržely, a poté, co se Marcus Antonius zapletl s Kleopatrou, se roku 32 př. Kr. s Octavií rozvedl. V bitvě u Actia roku 31 př. Kr. byly říše východu a západu sjednoceny v jednu moc a Octavian se poté stal Augustem Caesarem, symbolem vrcholu římské slávy a moci.

Prorocky bylo první smluvní manželství v Danielovi jedenáct mezi králi severu a jihu pokusem ukončit nepřítelství mezi oběma protivníky, kteří zápasili o znovuoobnovení říše Alexandra Velikého. Toto první smluvní manželství mezi Seleukovci a egyptskými Ptolemaiovci bylo alfa smluvním manželstvím seleukovského a ptolemaiovského království, které předobrazovalo omega smluvní manželství mezi týmiž dvěma mocnostmi. V posledním neboli omega smluvním manželství se úplně první neboli alfa Kleopatra egyptských dějin stala prorockým spojovacím článkem k poslední neboli omega Kleopatře; její vztah s Markem Antoniem se stal vztažným bodem pro rozvod Octavie a Marka Antonia. Tento rozvod označil obnovené nepřítelství mezi Markem Antoniem východu a Octavianem západu, které skončilo v bitvě u Actia roku 31 př. Kr.

Smluvní sňatek v Brundisiu roku 40 př. Kr. byl alfou smluvního sňatku zápasu mezi východem a západem, právě tak jako smluvní sňatek Laodiky a Antiocha II. Thea byl alfou zápasu mezi severem a jihem. Smluvní sňatek roku 313 byl omegou k alfě smluvního sňatku Marka Antonia a Octavie, právě tak jako smluvní sňatek mezi Ptolemaiem V. a Kleopatrou I. Syrou byl omegou smluvního sňatku severního a jižního království. Tři smluvní sňatky, které vedly k omega smluvnímu sňatku roku 313, se všechny navzájem shodují a poskytují tři svědky prorockých charakteristik spojených s Milánským ediktem. Spolu se čtyři doslovné smluvní sňatky východu, západu, severu a jihu shodují se dvěma symbolickými smluvními sňatky papežství.

Roku 496 byl Chlodvík, král Franků, ženat s Chrodechildou. Chrodechilda byla burgundskou princeznou, dcerou burgundského krále Chilpericha II. Poté co byli její otec a matka zavražděni v rodinném mocenském zápase, žila pod ochranou svého strýce, než byla roku 493 provdána za Chlodvíka I., krále Franků. Byla katolička, to jest zastávala nicejskou/ortodoxní víru římské církve. Tím se odlišovala od mnoha jiných germánských královských rodin té doby, které byly ariánskými křesťany. Její matka Caretena byla katolička a Chrodechilda byla v této víře vychována. Připomíná se pro svou vytrvalost, s níž naléhala na Chlodvíka, aby opustil pohanství a přijal katolický křest; a následně jeho obrácení roku 496 patří k nejvýznamnějším událostem raných dějin Francie a západního takzvaného křesťanstva.

Chlodvík slíbil, že zvítězí-li v bitvě u Tolbiaku, obrátí se ke katolické víře Chlotildy a dá se pokřtít. Král Alamanů byl zabit, jejich vojsko se rozprchlo a Frankové zvítězili. Po vítězství Chlotilda zařídila, aby biskup Remigius z Remeše Chlodvíka poučil, a ten byl pokřtěn (tradičně na Boží hod vánoční roku 496) spolu s několika tisíci svých bojovníků.

Chlodvík byl králem Franků, což v moderním vyjádření znamená krále Francie. Stal se prvním z evropských králů, kteří nakonec opustili své pohanské náboženství a obrátili se ke katolicismu. Z tohoto důvodu je Chlodvík považován za „nejstaršího syna katolické církve“ a Francie je nazývána „nejstarší dcerou katolické církve“. Když v roce 1980 navštívil papež Jan Pavel II. Francii, položil otázku: „Francie, nejstarší dcero církve, jsi věrná svému křtu?“

Chlodvíkovo obrácení k nikájskému katolicismu označuje počátek symbolického svatebního průvodu, který vedl k symbolickému smluvnímu sňatku roku 538. Tento symbolický smluvní sňatek mezi Chlodvíkem a nevěstkou, která smilní s králi země, byl předobrazem čtyřmi předchozími smluvními sňatky v Danielovi jedenácté kapitole. Chlodvík byl prvním evropským králem, který poskytl římské církvi vojenskou i hospodářskou podporu, a proto je Chlodvík v dějinách Danielovy jedenácté kapitoly zastoupen.

A z jeho strany povstanou vojska, znesvěťi svatyni pevnosti, odstraní každodenní oběť a postaví ohavnost, která působí zpusťování. Daniel 11,31.

Klodvík roku 496 označuje počátek evropských politických struktur, které měly „povstat“, aby napomáhaly papežství při jeho vzestupu k moci. Označuje počátek symbolického svatebního průvodu. „Ramena“ tohoto verše měla také poskvřnit „svatyni síly“, kterou je jak pro pohanský, tak pro papežský Řím město Řím.

Dvě svatyně

V knize Daniel jsou dvě různá hebrejská slova, která se překládají jako „svatyně“. Hebrejská slova „miqdash“ a „qodesh“ se obě překládají jako „svatyně“, avšak qodesh může označovat pouze svatý objekt, zatímco miqdash může podle kontextu označovat svatyni buď svatou, nebo nesvatou.

„Svatyně síly“ ve třicátém prvním verši je „miqdáš“ a představuje svatyni síly Říma, která jak pro pohanský, tak pro papežský Řím byla městem Římem. Od bitvy u Actia, kdy Oktavián sjednotil říši, byl pohanský Řím po tři sta šedesát let (jeden čas) neporazitelný, a tím se naplnil dvacátý čtvrtý verš jedenácté kapitoly Danielovy.

Vejde pokojně i do nejtěžších míst kraje; a učiní to, čeho neučinili jeho otcové ani otcové jeho otců; a rozptýlí mezi nimi kořist, lup i bohatství; ano, bude osnovat své úmysly proti pevnostem, avšak jen na čas. Daniel 11,24.

Když pohanský Řím vládl z města Říma, byl nepřemožitelný; avšak když Konstantin roku 330 přesunul hlavní město do Konstantinopole, naplnil se „čas“ z dvacátého čtvrtého verše. Když byl poslední ze tří rohů (Gótové) z Daniele 7 vypuzen z města, papežský Řím roku 538 prorocky převzal trůn jako páté království biblického proroctví. Gótové Řím obléhali, ale nakonec ustoupili, když Belisarius, Justiniánův vojevůdce, město zajistil. Římská církev pak vládla svrchovaně po dobu jednoho tisíce dvou set šedesáti let, dokud Napoleon nenechal papeže roku 1798 sesadit a poslat do vyhnanství.

Řím, „svatyně síly“, byl „poskvřněn“ („poskvřněn“ ve smyslu „zraněn nebo rozložen“) skrze „ramena“ probíhajícího válečného tažení proti městu, znázorněného především prvními čtyřmi

polnicemi v osmé kapitole Zjevení.

Dějiny, které následovaly od roku 496 dále, by spatřily město Řím poskvrněné, když se proměňovalo z moci a slávy římského císařství v moc a slávu římskokatolického impéria. Ta ramena by odstranila náboženství pohanství, představované v daném úseku slovem „ustavičná“, když přijala náboženství nicejského katolicismu.

V bitvě u Vouillé porazil Chlodvík ariánské Vizigóty pod Alarichem II. a získal Akvitánii. Po tomto vítězství, roku 508, východní císař Anastasius I. (v Konstantinopoli) poctil Chlodvíka za jeho vítězství nad Vizigóty. Řehoř z Tours uvádí, že Anastasius poslal Chlodvíkovi jeho úřední listiny, jimiž jej ustanovil konzulem. V Tours, v kostele svatého Martina, Chlodvík oblékl purpurovou tuniku a plášť, vložil si na hlavu diadém, vyjel ven a rozhazoval mezi lid zlaté a stříbro. Řehoř říká, že od toho dne byl oslavován jako konzul a že římský císař uznal Chlodvíka za legitimního křesťanského krále na Západě. Byl odměněn za to, že rozdrtil ariánské Vizigóty, proti nimž vystupovala také Konstantinopol. Rok 508 je rokem, kdy císař na Východě veřejně poctil katolického franského krále—církve, vítězství a římská legitimita v jediném výjevu. Rok 508 je rokem, kdy franské katolické království stálo jako převládající katolická moc v Galii po zlomení vlády ariánských Vizigótů. Chlodvík je prvním významným barbarským králem, který bojoval za nicejský katolicismus proti ariánským královstvím, a je tudíž prototypem francouzské role jako „nejstarší dcery církve“. Chlodvík představuje období od roku 496 do roku 508 a je symbolem alfa symbolické manželské smlouvy. Třicet let od roku 508 do roku 538 je představováno Justiniánem, jenž je symbolem omega tohoto průvodu.

V roce 538 „paže“ dosadily papežskou moc na trůn země na 1260 let. Tehdy bylo symbolické smluvní manželství dovršeno na závěr svatebního průvodu, který započal roku 496. Roku 1798 bylo smluvní manželství, jež začalo mezi římským papežem a Chlodvíkem z Francie, zrušeno, když Napoleon z Francie rozvedl papežskou moc tím, že jeho generál odvedl papeže do zajetí.

Alfa, symbolické papežské smluvní manželství, které započalo svůj svatební průvod roku 496, bylo dovršeno při nedělním zákonu roku 538 a poté bylo v roce 1798 zrušeno, právě tak jako každé jiné smluvní manželství z jedenácté kapitoly Daniele. Zjevení přidává k papežskému manželskému vztahu mezi evropskými králi a papeži katolicismu, neboť drak ze dvanácté kapitoly Zjevení je jak satan, tak i králové pohanského Říma.

„Tak tedy zatímco drak představuje především satana, v druhotném smyslu je symbolem pohanského Říma.“ Velký spor věků, 439.

Ve Zjevení nám Jan sděluje tři věci, které králové (drak) dali mořské šelmě katolicismu.

A šelma, kterou jsem viděl, byla podobná leopardu, její nohy byly jako nohy medvěda a její tlama jako tlama lva; a drak jí dal svou moc, svůj trůn i velikou pravomoc. Zjevení 13,2.

Roku 496 začali evropští králové poskytovat papežské šelmě svou „moc“, představovanou jejich vojenskou silou a hospodářskou podporou. Roku 330 přesunuli hlavní město své říše do Konstantinopole a město Řím tak zanechali jako „sídlo“ papežské autority. „Ramena“ pak roku 533 určovala papežskou církev jako hlavu všech církví prostřednictvím Justiniánova deketu.

Dekret zahrnoval i použití jejich vojenské síly k pronásledování těch, které papežství označilo za kacíře, čímž vložili svou občanskou „autoritu“ do rukou papežů.

Alfová smluvní svatba mezi papežstvím a králi Evropy začala s Chlodvíkem roku 496. Do roku 508 bylo pohanství, zákonné náboženství říše, odloženo stranou ve prospěch náboženství nicejského katolicismu. Roku 533 Justinián označil papežství za hlavu všech církví a odevzdal zákonnou pravomoc jejich příslušných trůnů papežské moci.

Trůn Alfa a Omega

Roku 330 bylo město Řím ponecháno v rukou římské církve, kde bude usazena, dokud nebude při Kristově druhém příchodu zničena v ohnivém jezeře. Roku 538 byla znovu oficiálně usazena na papežský trůn, čímž se dějiny od roku 330 do roku 538 vyznačují jako prorocké období, které začíná sedadlem alfa a končí sedadlem omega. Toto období představuje ukončení čtvrtého království biblického proroctví (Pergamos) jako postupný zánik, jenž začíná roku 330 a končí roku 538 s příchodem Thyatiry. Západní i východní Řím pokračovaly v pomalém rozkladu i po roce 538, avšak toto období začalo udělením stolce, představujícího město Řím, papežství roku 330, až se stolec roku 538 stal nejen trůnem nad městem, nýbrž i nad královstvím představovaným tímto městem.

Léta 330 až 538 jsou specifickým prorockým obdobím, které vymezuje „osm“ mezníků posílení moci papežství. Těchto osm kroků se opakuje při uzdravení smrtelné rány papežství v brzy přicházejícím nedělním zákoně.

Prvním z osmi kroků bylo předání města Říma papežské moci a osmým krokem bylo předání města jako trůnu pátého království biblického proroctví. To určuje rok 538 jako sídlo a jako „osmý krok, který je z předchozích sedmi kroků“. Prvním krokem bylo předání sídla a osmým krokem bylo předání sídla; proto je první krok v roce 330 alfou a rok 538 omegou. Dvě sídla, tři rohy odstraněné, každodenní oběť odňatá, Chlodvíkovo obrácení a Justiniánův dekret tvoří celkem osm kroků, které označují svatební průvod a nakonec i svatbu.

V roce 1798 Francie, mocnost, která představovala deset evropských králů a která v roce 538 dosadila papežství na trůn, odstranila papežství právě z toho trůnu. Manželství smlouvy alfa, znázorněné v dějinách od roku 538 do roku 1798, je předobrazem manželství smlouvy omega papežské moci s deseti králi ze sedmnácté kapitoly Zjevení. Svatební průvod od roku 496 do roku 538 je předobrazem osmi kroků, které se shodují s posledními osmi prezidenty Spojených států. Chlodvík a Francie jsou symboly deseti evropských králů. Představují Spojené státy, které se při brzy přicházejícím nedělním zákonu stanou předním králem deseti králů ze sedmnácté kapitoly Zjevení.

Pět předchozích smluvních manželství v Danielovi jedenáct se shoduje se šestým a závěrečným smluvním manželstvím posledních dnů. Alfa i omega smluvních manželství severu a jihu označují nevěstu z jihu jako alfu a omega je nevěstou ze severu. Ve smluvních manželstvích pohanského Říma byla nevěsta alfa z východu dána západu a omega roku 313 byla nevěstou ze západu. Tato čtyři manželství jsou prorocky spojena Kleopatrou první a Kleopatrou poslední. Symbolické

smluvní manželství papežského Říma představovalo ženicha jako předního krále prorocké konfederace deseti králů, který se spojuje se svou nevěstou — šarlatovou ženou Říma. Rozvod provedl v roce 1798 přední král těchto deseti králů.

Smluvní sňatek roku 313 představuje závěrečný smluvní sňatek papežské moci se Spojenými státy — předním králem z deseti králů sedmnácté kapitoly Zjevení; dvourohou mocností, která je předobrazena dvourohou mocností Francie. Dějiny, které započaly Chlodvíkem v roce 496 a nakonec vedly k Justiniánovu dekretu v roce 533 a k dosazení papežství na trůn v roce 538, představují dějiny od roku 1989 až po nedělní zákon.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.